

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ALEC BLENCHE

ERUS
și
VALEA RĂBDĂRII

Ilustrații de
DOINA ZAVADSCHI

Editura Univers

CUPRINS

CAPITOLUL I		Lumea Bună / 5
CAPITOLUL II		Ordinul celor nouă / 11
CAPITOLUL III		Două văi / 17
CAPITOLUL IV		Un drum de seară / 23
CAPITOLUL V		Valea Răbdării / 34
CAPITOLUL VI		O întâlnire neașteptată / 41
CAPITOLUL VII		Un tovarăș de drum / 48
CAPITOLUL VIII		Pac și Mac mănâncă spanac / 57
CAPITOLUL IX		Bac, spanac, hamac / 73
CAPITOLUL X		Totul se crește cu iubire și răbdare / 81
CAPITOLUL XI		Drumul lui Oaky / 89

LUMEA BUNĂ

CAPITOLUL I

Respect pentru mediul si cainii

Era o vreme când Pământul se numea Lumea Bună și era împărțit în patru regate. Oamenii trăiau fericiți împreună și se ajutau unii pe alții la nevoie. Pe-atunci apele, de culoarea turcoazului, erau line și limpezi și scăldau domol malurile mai mereu verzi ale celor patru ținuturi: la nord, se afla Regatul Vânturilor, la sud, cel al Apelor, la est era Tărâmul Soarelui, iar la vest, Tărâmul Pădurilor.

Fiecare regat avea specificul său, tradițiile și obiceiurile sale, dar toți oamenii din cele patru colțuri ale Lumii Bune priveau același cer și se bucurau de lumina și căldura acelui-ași soare.

În Lumea Bună, cele mai de preț erau fructele și legumele care se găseau din belșug, la tot pasul, spre bucuria tuturor. Copiii se jucau cât era ziua de lungă străbătând pădurile și câmpiiile verzi unde găseau la tot pasul broccoli, țelină și morcovi. În zilele călduroase se bălăceau în voie în mare, printre corali, iar de multe ori înnotau până la Insula Tropicală plină de fructe care mai de care: ananas, mango, papaia, banane, și câte și mai câte... Firește că mâncau de toate până când se săturau și apoi se tolăneau pe nisipul cald și fin al insulei. Când cutreierau pădurile, culegeau cu migală nuci și alune și le duceau acasă în lădițele din hambar.

Nucile, migdalele, fisticul și castanele erau preferatele lor. Uneori se plimbau printre grămezile de nuci de cocos. Alteori dădeau câte o tură prin sătucul de usturoi. Dar marea atracție era podul ce ducea spre pădurea de castraveti. Legenda spunea că, dacă mănânci un castravete pe acel pod, vei auzi numele celui sau celei cu care te vei căsători.

Erau însă și locuri de care copiii n-aveau curaj să se apropie – în orice caz, părinții le interziceau cu desăvârșire să se aventureze pe-acolo. De pildă, câmpia scorpionului sau casa de dobleac. Nu se știau prea multe despre aceste locuri, dar oamenii preferau să le evite.

În Regatul Vânturilor, regele avea un fiu pe nume Erus, un băiat simpatic foc și mereu pus pe șotii. Dar Erus – poate și pentru că era singur la părinți și un

pic cam răsfățat – nu era vreun prinț nobil, curajos, darnic și chibzuit. Dimpotrivă, părea cam fricos și chiar un pic înfumurat și răutăcios. Când era mic și se juca cu alți copii, încerca să trișeze și se supără când nu câștiga vreun joc. Așa se face că lumea din regat nu-l prea avea la suflet.

Într-o bună zi, nu se știe de unde și cum și-a făcut apariția în regat un băiat pe nume Sucre. Probabil că venea de prin locurile acelea pe care le evitau oamenii. Sucre era un copil care era tot timpul agitat și supărat, nu-i convinea nimic și mai mereu căuta ceartă. Ori de câte ori copiii se jucau liniștiți sau mâncau fructe, Sucre venea și le strica tot cheful de joacă sau le arunca fructele. Avea mai tot timpul la el tot felul de acadele, bomboane și alte dulciuri. Spunea întruna că sunt mai bune decât fructele pentru că se mănâncă ușor și se topesc în gură, spre deosebire de fructe, pe care trebuie să le mesteci până te dor dinții. Dar ceilalți copii știau mai bine

de-atât, ei iubeau fructele pentru parfumul și gustul lor unic pe care nu le-ar fi găsit niciodată în dulciuri, aşa că-și vedea de ale lor, jucându-se și mâncând în continuare fructele gustoase și naturale pe care le găseau peste tot.

După o vreme însă copiii au început să observe în lungile plimbări prin regat că fructele și legumele se împuținăvăzând cu ochii, de pe o zi pe alta. Așa se face că, într-o bună zi, n-au mai găsit niciun fruct și nicio legumă. Oamenii erau din ce în ce mai îngrijorați și se întrebau înfricoșați unde dispăruseră toate fructele și legumele. Astfel, Lumea Bună, aşa cum o știau toți, începuse să se schimbe: soarele nu mai strălucea ca înainte, apa își pierduse culoarea și blândețea, ajungând să se involbureze, iar oamenii deveniseră mai reci și din cale-afară de speriați.

În mod cert, Lumea Bună nu mai era atât de bună.

ORDINUL CELOR NOUĂ

CAPITOLUL II

Respect pentru cameni si carti

Disperați, oamenii i-au cerut ajutor regelui Nori. Așa că acesta i-a chemat la el pe toți învățații din ținut, precum și pe cei mai curajoși cavaleri. Însă fără niciun rezultat, niciunul dintre ei nu a reușit să dezlege misterul întunecat care se abătuse asupra lor.

Aveau să fie niște ani foarte grei. Oamenii, lipsiți de fructele și de legumele cu care se hrăniseră o viață întreagă, erau din ce în ce mai triști; copiii nu se mai jucau, nu mai înnota nimeni în marea de corali, iar podul dinspre pădurea de castraveți fusese pur și simplu abandonat. Cât despre Erus, și el suferea cumplit și nu înțelegea cum deodată lumea lui cea minunată dispăruse. Simțea însă că trebuie să facă ceva. Dar ce? Ce ar fi putut să facă el? Era doar un copil.

Cu cât trecea mai mult timp, cu atât lucrurile se înrăutățeau, iar Erus se retrăgea tot mai mult în el. Își pierduse cheful de joacă, de glume, de orice... Parcă întunericul pusese stăpânire pe sufletul său. Era de nerecunoscut.

Într-o seară, pe când se întorcea acasă, mama lui, regina Ana, îl aștepta cu ochii în lacrimi la intrarea în palat. Văzând-o, Erus alergă spre ea și o îmbrățișă strâns.

